

רק הליכוד יכול: להחזיר את הקו הירוק

גבול לפניך!

בנוסף סוף-המאה שעברה, ביטא אידיאלים שאבר עליהם הכי לת. (כשמנתם בגין רמו על כך, הציע לו ז'בוטינסקי, בנאום פומבי, "לקפוץ לתוך נהר הוויסטולה").
יתכן שז'בוטינסקי היה מוכן לשקר למען המטרה, ויתכן שדבק באידיאלים שאינם פופולריים כיום באשרוד.
אבל בראש וראשונה היה ז'בוטינסקי הוגה דיעות הגיוני. בניגוד לכל, "תלמידיו" כיום, הוא הבין את ההגיון הפנימי של הדברים.

**זה ההגיון: מי שרוצה בארץ-ישראל השלמה (בשתי גדות הירדן ואף בגדה אחת) מוכרח לעכל אוכלוסיה ערבית גדולה, ולמעשה עם שלם.
לעכל, פירושו: לקרב, לשלב, לתת לה חלק ונחל לה במדינה.**

שום מדינה אינה יכולה להתקיים לאורך ימים כאשר חיה בה אוכלוסיה גדולה — 40% או 30% — השונאת אותה שינאתימוות, הרואה בה כובש זר ומדכא. הדבר אינו ניתן לאורדיימים. מוכרחים לבוא התפוצצות, התקוממות — מצב ללא מוצא וללא פיתרון. כיום זה ברור אף בכרית-המועצות הארדיות.

**"אהבת ארץ-ישראל" אינה יכולה להתקיים בלי "אהבת הערבים". מי שרוצה בארץ-ישראל השלמה, מוכרח "לאהוב" את הערבים, להשפיע עליהם כל טוב, לתת להם לא רק שוויון אלא אף מעמד מועדף, כדי לקנות את ליבם.
זהו ההגיון של ז'בוטינסקי.**

צרה היא שהגיון זה עומד על בלימה. הוא פשוט אינו מעשי. הוא מתנכר לטבע האדם ככלל, ולטבע היהודי בפרט.

אנשי ארץ-ישראל השלמה שונאים את הערבים. שינאת-הערבים היא, בעצם, הדלק שלהם. היא המביאה אותם להתנחלות בחברון ובכל רחבי בי הארץ. היא חזקה כ"אהבת ארץ-ישראל". לפעמימים אותה, "אהבה" אינה אלא אמתלה לשינאה. אלפי מעשים מבטאים שינאה זו מדי יום ביומו.

דיד בניגוריון היה הרבה יותר מציאותי מאשר ז'בוטינסקי, יריביו-ערצי. הוא קיבל את תוכנית-החלוקה במתקשפתיים, וניגש מייד לשבור אותה, להרחיב את גבולות המדינה היהודית ככות, תוך גירוש כל הערבים מן השטח שנכבש. כאשר לא הצליח לגרש את הערבים משטח כבוש, הציע להחזירו. הוא רצה במדינה יהודית הומוגנית, בלי ערבים, ככל שטח שבו זה ניתן.

כיום ברור לחלוטין שזה לא ניתן אף בגבולות הקו הירוק. אי-אפשר לגרש עוד מאות אלפי ערבים. "הטרנספר" הוא מיקססשווא. חצי עמי-ישראל לא יתן. העם היהודי לא יתן. העולם כולו לא יתן. הדבר אפשרי — אם בכלל — רק במילחמה ארוכה. והרי בעידן של ששק-שמורה המוני אין ישראל יכולה עוד להרשות לעצמה מילחמה ארוכה.
אין מנוס: יש סתירה מוחלטת בין "ארץ-ישראל השלמה" ובין המדינה היהודית.

סתירה הטבועה כמאותו של הליכוד, במאותה של "חזית ארץ-ישראל", היא הגזרת עליהם לנהוג בניגוד לכל הגיון.

הליכוד מתבסס על שינאת-הערבים. זעקות-הליג' של בוחרי-הליכוד באשרוד, בעידוד ראשי-ממשלתם, חזקות יותר מאלף ספרים של "ראשית-ר". ז'בוטינסקי הוא תמונה על הקיר, בית"ר היא קבוצת כדורגל, רוב חבריו של מרכז-הליכוד אינם יודעים לשיר את שירי ז'בוטינסקי. נותרה רק שינאה תהומית לכל דבר ערבי.

לכן נגזר עליהם להחיות את הקו הירוק. לכן נגזר עליהם להידחק צעד אחר צעד — בכוח הדחף הפנימי שלהם עצמם — לעבר הקמתה של מדינה פלסטינית.

**זרת ז'בוטינסקי מתה. תורת בניגוריון מתה. נותרה המציאות: יש מדינת-ישראל, קמה מדינה פלסטינית, מדינת-האינתיפאדה, וממשלת-ישראל קבעה השבוע את הג' בול ביניהן.
כל השאר יסתדר מעצמו, תוך מאבקים וסבל הדדי, בכוח ההגיון ובהגיון הכוח.**

מובן שהקו הירוק לא נעלם מעולם. מה שקיים בחיים, אינו מתבטל עלידי מישחק במפות.
השבוע החזירה ממשלת-ישראל את הקו הירוק גם למפה וגם לתודעה. תושבי-הרצועה חזרו והפכו זרים בישראל, הזקוקים לאשרת-בניסה, כמו פועלים מייבאים מפורטוגל.

מחר זה יקרה גם בגדה המערבית, בגל הבא של היסטריה לאומית, ואולי עוד לפני כן.
זהו ניצחון כביר של האינתיפאדה.
ממשלה בהנהגת הליכוד היא שהחזירה את הקו הירוק, שנחמק עלידי ממשלה שבהנהגת המיר ערבי.

כל זה בזמן שראשי-הממשלה נשבע ש"תוכנית-השלום" שלו לא תביא להחזרת "אף שעל" ובשעה שגם שבועה זו אינה

על מנעול ובריח

מספקת את חברי-מיפלגתו שלו, המאיימים להדיחו. **לכאורה — אין בזה הגיון. למעשה — יש הגיון נסתר.**

אבי הרעיון של ארץ-ישראל השלמה, כעיקרון מקודש, היה זאב ז'בוטינסקי. הוא קרא לתורתו "רוויזיוניזם", מפני ני שרצה לעשות "רוויזיה" (בלאטינית: ראייה-מחדש, במובן של תיקון-טעות) של ההחלטה להפריד בין עברי-הירדן ופי לשתינה (א"י).

ז'בוטינסקי רצה בהקמת מדינה יהודית משני עברי הירדן. בשירד המוקדש למטרה זו כתב: "שם ייווה לו משפח אוושר / בני-ערב, בני-צרת ובני / כי דיגלי דגל טוהר ויושר / יטהר שתי גדות ירדני / שתי גדות לירדן / זו שלנו, זו גם כן".
בית זה לא נכתב במיקרה. הוא גם לא נועד לפיים את יפיהנפש של אז. הוא היווה נרדף חיוני במחשבתו של ז'בוטינסקי.

ז'בוטינסקי חזר לנושא זה שוב ושוב, ובעיקר כספר שכתב בחודשים האחרונים של חייו, חזית-המלחמה של עמי-ישראל. שם היתווה קווים לחוקת המדינה שתקום, וקבע בין השאר שאם ראשי-הממשלה של המדינה היהודית יהיה ערבי (!), סגנו יהיה יהודי, ולהיפך. לערבים בכל המדינה ניתנה אוטונומיה מרחיקת-לכת. למעשה מדובר בה על מדינה דו-לאומית, שהי יהודים יהיו בה — כך קיווה — רוב גדול.

יכול מישוה לטעון שכל אלה לא היו אלא שקרים, שנועדו לרמות ולשכנע את העולם לתת לנו את הארץ, נומן שהיגו בה מיעוט קטן. אחרים יכולים לטעון כי ז'בוטינסקי, ליברל

**חזרת הפועלים לרצועת-עזה והטלת סגר ועוצר על הרצועה כולה היו מעשה של אידיולוגיה טוהר. מכיוון שהאנשים שהחליטו על כך אינם אידיולוגים טוהרים, יש כאן תעלומה.
במצב של כיבוש והתקוממות, מדוע נגזר על כובשים חכמים להתנהג ככסילים גמורים?**

ל המימטום שדברך אין צורך להשחית מילים. די להשוות שתי יריעות, שהופיעו בגליון אחר של עיתון ב' 17 במאי 1989, ושנכתבו-שתיהן על-ידי אותו הכתב עצמו. ידיעה א': "במיבצע חסרת-קרים נצטוו העובדים מרצועת עזה לחזור מיד לבתיהם".

ידיעה ב': "שיבוע צעירים המשתייכים לפת"ח נאשמים בכך שהציתו (לפני כמה חודשים) טיולית שהסיעה פועלים מעזה לעבודה בישראל".

משמע: במיבצע חסרת-קרים הופעלו צה"ל, הדי מישטרה, השב"כ ומילא כדי להגשים את המטרה העליונה של האינתיפאדה: להוציא את הפועלים הפלסטיניים מישראל, ולנתק את השטחים הדי כבושים מגוף המדינה.

ל קצין כביר בצה"ל ובשב"כ, וכל אדם כביר ב"הרג המדיני", יודע, כמובן, כי הצער הזה הוא שטות ממדרגה ראשונה.

הפועלים הפלסטיניים, העובדים בישראל, הם גורם הכולם את האינתיפאדה. הם מעוניינים בכך שהאינתיפאדה לא תעבור קו מסויים, שינע מהם להביא לחם הביתה. במידה מסויימת, הם שימשו כבני-ערובה בידי ישראל. בגללם נוצרה מעין הסכמה אילמת בין ראשי-צה"ל וראשי-האינתיפאדה על קווים אדומים.

החזרתם הכפויה הביתה וסגירת הרצועה די מות לסגירת סיר-לחץ בלי שסתום-ביטחון. זה מכטיח התפוצצות.

מי שאין לו מה להפסיד לוחם כמי שאין לו מה להפסיד. השבוע נוספו רכבות גברים — הם ומישפחותיהם הגדולות — לשורות האינתיפאדה הפעילה. ובה בשעה נגרם נזק אדיר לכלכלה הישראלית.

כל זה בליכך ברור, עד כי אין מנוס מן השאלה: אם כן, מדוע הרחלת על כך?

את התשובה נתן השבוע הרמטכ"ל, בהקשר אחר: "חול" היא אחת שיגיעה את המדינה כולה".

החוליה שהרגה את אבי סספורטס, והאחרית (אולי) גם לגרולו של אילן סערון, גרמה להיסטריה המונית.

למדינת ישראל נגרם נזק בלתי-הפיך. כמעט כל עיתוני העולם הראו בעמודיהם הראשונים תצלומי-רצועה של יהודים משתוללים השואגים לניקמת-דם, כשהכתורות מדברות על "אספסוף-ליג'ן" ישראלי, ואינן שוכחות להזכיר כי בראש האספסוף עומד ראשי-הממשלה עצמו, שקרא לעריכת ליג'ן כערבים (שלא ייצאו שלמים!). "הרמזקריה היחידה במיורח התיכון" נראית כמו איראן שנייה.

אבל אז זה העיקר. המורה הרבה יותר התוצאה הפנימית: היסטריה הפעילה לחץ על "ההרג המדיני". רמגוגים שונים ניצלו את המצב כדי לתקוף את שר-הביטחון ואת הרמטכ"ל. "ההרג המדיני" וה"הרג הצבאי" הרגישו שהם צריכים לעשות משהו דחוף וראשטי כדי לשחרר את הלחץ.

הם נאלצו לעשות מעשה אף כי כל אחד מהם ידע היטב שזהו ההיפך הגמור מן ההגיון המדיני, הצבאי, המודיעיני, הכלכלי — שלא לדבר כלל על המוסרי.

מים מעטים אחרי מילחמת ששת-הימים החליטה ממשלת-ישראל, בהחלטה רישמית, לבטל את הקו הירוק בכל המפות המודפסות בישראל. הודיע עליכך לכנסת שר-העבודה יגאל אלון (שהיה ממונה על המחלקה העוסקת במפות), בתשר בה לשאלת-המחאה שלי בכנסת.